

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.036/2024/5.

Felperes: Felperes1

(Cím2)

Felperesi képviselő: Dr. Molnár Péter Ügyvédi Iroda

(cím8,

eljáró ügyvéd: dr. Molnár Péter)

Alperes: Alperes1

(Cím4)

Alperesi képviselő: Dr. Dely Levente ügyvéd

(cím7)

A per tárgya: elmaradt illetmény és távolléti díj megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Győri Törvényszék, 62.M.70.096/2023/23.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 24.

Í t é l e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az felperesnek 90.000 (kilencvenezer) forint perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a perben feljegyzett 215.000 (kettőszáztizenötezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak, mely szerint a felperes 2015. szeptember 1-jétől állt közalkalmazotti jogviszonyban az alperessel tanító munkakörben, munkavégzési helye a Általános Iskola1 volt. A felperes heti munkaideje 40 óra volt, amelyből 32 óra a kötelezően munkahelyen töltendő idő, ezen belül az oktatással neveléssel töltendő idő 22-26 óra. A felperes illetménye 2020. szeptember 1-jétől bruttó 359.006 forint, 2022. január 1-jétől bruttó 399.200 forint, és 2023. január 1. napjától bruttó 435.365 forint volt.

[2] A szervezeti egység a tanév elején eseti helyettesítési rend tervezetet készített a teljes tanévre, és a felperesre vonatkozóan a 2020/2021 -es tanévre, a 2021/2022-es tanévre és a 2022/2023-as tanévre is. A szervezeti egység a tényleges oktatás-nevelés tevékenységet megelőző 96 órán belül a Kréta rendszeren megküldött e-mailek útján rendelet el sajátos munkavégzést a felperes részére, amely a tanév elején közölt helyettesítési rendtől eltérő időtartamokra vonatkozott. Az alperes a felperes részére a 96 órán belül elrendelt helyettesítések tekintetében az illetményt megfizette, azonban 50%-os pótlékot nem fizetett.

[3] A felperes 2023. június 20-án felszólította az alperest az elmaradt illetmény megfizetésére, amelynek az alperes nem tett eleget. A felperes 2023. július 13-án rendkívüli lemondással a közalkalmazotti jogviszonyát megszüntette. Az indokolásban arra hivatkozott, hogy 2021. szeptember 1-től 2023. június 15-ig terjedő időszakban 55 alkalmammal a munkaidő beosztást 96 órán belül módosításra került, és illetménypótlékot nem fizetett az alperes. Az alperes 2023. július 19-én kelt okiratban a rendkívüli lemondás jogszerűségét vitatta, és tájékoztatta a felperest jogorvoslati lehetőségről.

[4] A felperes 2023. szeptember 22-én terjesztette elő keresetlevelét, a pontosított keresetében 2020. szeptember 1-től 2023. június 15-ig terjedő időszakra bruttó 70.822 forint illetménypótlék megfizetését kérte késedelmi kamatokkal terheltén, valamint a jogviszony jogszerű megszüntetésének jogkövetkezményeként 60 nap és további egy hónap felmentési időre járó távolléti díj megfizetését kérte összesen 1.306.125 forint összegben, és késedelmi kamat megfizetését is. A felperes 2+2 hónap távolléti díjnak megfelelő végkielégítés megfizetését kérte, összesen 1.741.500 forint összegben késedelmi kamatokkal együtt. Perköltség megfizetésére is kérte kötelezni az alperest.

[5] A felperes álláspontja szerint az alperes a tényleges munkavégzést megelőző 96 órán belül a munkaidőbeosztást módosította, munkavégzést rendelt el, amely az 1992. évi XXXIII. tv. (a továbbiakban: Kjt.) 2. § (3) bekezdés utalószabálya, és a Nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. tv. (a továbbiakban: Nkt.) 64. § (1) bekezdés alapján alkalmazandó a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. tv. (a továbbiakban: Mt.) 97. § (5) bekezdése, a 107. § a) pontja és a 143. § (1) és (2) bekezdései alapján rendkívüli munkavégzésnek minősülnek, melynek pótléka 50 %. Az alperes ezt a pótlékot nem fizette meg. Előadta a felperes azt is, hogy az alperes a lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyosan gondatlanul jelentős mértékben megszegte, mert a felperes részére járó munkabért hosszú időn keresztül nem fizette meg. A jogszerű rendkívüli lemondás és a jogviszony hossza alapján a Kjt. 25. § (2) e) pontja, a 29. § (3) bekezdése, a 33. § (1) bekezdés, és (2) bekezdése alapján kérte a felmentési időre járó távolléti díj megfizetését, míg a Kjt. 37. § (1) b) pontja, a (4) bekezdés, a (6) b) pontja és a (8) bekezdése alapján 2+2 hónap távolléti díjnak megfelelő végkielégítést kért. Megjelölte állítása alátámasztására az 1/2022. JEH. határozatot, a Fővárosi Ítéltábla Vf.31.204/2022/11. számú ítéletében írtakat, csatolta számításait, a kinevezésmódosításait, a Kréta rendszerben található e-maileket.

[6] Az alperes a kereset elutasítását kérte, perköltsége megállapítása mellett a csatolt megbízási szerződés alapján. Az alperes alaki védekezése körében a 2016. évi CXXX. tv. (a továbbiakban: Pp.) 240. § (1) a) pontja, a 176. § (1) i) pontja alapján az eljárás megszüntetését kérte, mert a felperes a 2023. július 19. napján közölt munkáltatói tájékoztatástól számított 30 napot követően nyújtotta be a keresetét, az Mt. 287. § (2) b) pontjában írtakat megsértve.

[7] Az alperes a kereset érdemét tekintve előadta, hogy a felperes a 15 napos szubjektív és az egy éves objektív határidőt is kikérte, mert 2023. június 15-éig megjelölt időszakot követően csak 2023. július 13-án élt a rendkívüli lemondás lehetőségével.

[8] Az alperes érdemben vitatta a felperes kereseti kérelmének jogalapját, mert álláspontja szerint a 32 óra kötött munkaidőn belül történt az eseti helyettesítés elrendelése, az a heti 40 órát nem haladta meg, ezért hiányzik a felperes rendkívüli lemondásának jogalapja, nincs kötelezettségszegés. Az alperes álláspontja szerint nem alkalmazható az Mt. 97. § (5) bekezdése, mert a Kjt. speciális munkaidőszabályokat tartalmaz, kedvezőbb munkaidő rendelkezéseket a felperesre, így az Mt.-ben írt általános munkaidőszabályokkal nem vethetők egybe. Hivatkozott az Nkt. 62. § (5) és (6) bekezdésére, a 326/2013. (VIII. 30.) Korm. rendelet 17. § (1) bekezdés 8. pontjára is. Hivatkozott a 2024. január 1-jétől hatályos a pedagógusok új életpályájáról szóló 2023. évi LII. törvény (a továbbiakban: Púé.tv.) 78. § (8) bekezdésére, és a végrehajtására kiadott 401/2023. (VIII. 30.) Korm. rendelet 28. § (1) bekezdésére is. Az alperes álláspontja szerint a felperes rendkívüli lemondásában megjelölt kötelezettségszegés nem volt jelentős mértékű. A felperes keresetének összecszerűségére vonatkozóan előadta, hogy az 50 %-os pótlékot nem fizette meg, és a jogalap fennállása esetén 35.423 forintot jelentene.

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben megalapozottnak találta, 23. sorszámu ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére bruttó 43.824 forint elmaradt illetménypótlékot, ezen összeg után 2022. február 1-jétől kezdődően a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező késedelmi kamatot, 1.306.125 forint felmentési időre járó távolléti díjat, és ezen összeg után 2023. július 14-étől kezdődően a késedelemmel érintett naptári félév első napján

érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, továbbá 1.741.500 forintot végkielégítés jogcímén, valamint ezen összeg után 2023. július 14-étől kezdődően a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy ugyanezen határidőn belül fizessen meg a felperes részére 176.307 forint perköltséget. Megállapította, hogy a feljegyzett 195.605 forint illeték az állam terhén marad.

[10] Az elsőfokú bíróság abban a kérdésben foglalt állást, hogy a felperes esetében a heti 40 órán, illetve a kötött 32 órán belül elrendelt eseti helyettesítéskor alkalmazandó-e az Mt. 97. § (5) bekezdésében megfogalmazott szabály, amelynek folyamánként a felperes részére pótlék jár. Az elsőfokú bíróság ennek a kérdésnek a vizsgálatakor figyelemmel volt az Nkt. 55. §-ában, a 62. § (5) és (6) bekezdésében írtakra is. Az elsőfokú bíróság a becsatolt helyettesítési rendek és e-mailek alapján azt állapította meg, hogy a felperes heti munkaideje 40 óra volt, az oktatással-neveléssel lekötött 22-26 óra időtartamra került a felperes munkavégzésre beosztásra. Az azon felül kötött 32 óra időtartamon belül a felperes köteles volt a munkavégzési helyen tartózkodni, rendelkezésre állni, ekkor a munkáltató a felperes munkaidejét nem osztotta be. A jogszabály alapján az alperes jogosult volt ebben az időtartamban eseti helyettesítést elrendelni, azonban az órarendtől és a közölt helyettesítési rendtől eltérően került sor a felperes munkaidejének beosztására, a speciális szabályok alapján a lekötött munkavégzésre való beosztás, a neveléssel-oktatással töltendő tevékenység végzése pótlékot von maga után. A Kjt. 2. § (3) bekezdésében található utaló szabály és kizáró szabály hiányában alkalmazandó az Mt. 97. § (5) bekezdése a közölt munkaidő beosztástól eltérő, a napi munkaidő kezdetét megelőzően legalább 96 órával korábban módosított munkavégzésre, és az eltérő munkaidő az Mt. 107. § a) pontja értelmében rendkívüli munkaidőnek minősül. Erre az időtartamra a munkavállalót az Mt. 143. § (1) bekezdés és (2) a) pontja alapján a rendes munkaidőre járó munkabéren felül 50 % bérpótlék illeti meg. Amennyiben 96 órán belül történt a beosztás, akkor az már nem minősült sem eredeti beosztásnak, sem módosított beosztásnak, hanem beosztástól eltérő munkavégzésnek, amely időtartam rendkívüli munkaidőnek minősült, és rendes munkaidőre járó munkabéren felül pótlék jár (Fővárosi Ítéltábla Mf.31.204/2022/11., Mf.31.248/2022/7., Mf. 31.249/2022/9.; Szegedi Ítéltábla Mf.40.026/2021/5., Mf.40.071/2021/4. és Győri Ítéltábla Mf.30.021/2021/8., Mf.30.022/2021/7., Mf.30.025/2021/9. és Mf.30.027/2021/6.; valamint Kúria Mf.V.10.300/2017/6.).

[11] Az elsőfokú bíróság egyetértett az alperes azon álláspontjával, hogy a 32 óra kötött munkaidőn belül történt az eseti helyettesítés, erre lehetősége volt az alperesnek, a munkaidő beosztás szabályait és a rendkívüli munkavégzés minősítését ez nem befolyásolta. Az elsőfokú bíróság kitért arra, hogy a perbeli időszakban (2020. szeptember 1-től 2023. június 15-ig terjedő időszak) alkalmazandó hatályos jogot kellett vizsgálni, így nem bírt relevanciával a Púétv. és a 401/2023. (VIII. 30.) Korm. rendeletre való hivatkozása az alperesnek.

[12] Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmének összegszerűségét tételesen vizsgálta, a felperes által megjelölt 55 alkalmat, és megalapozottnak találta a kereset 41 esetben, amelyből a 2020/2021. tanévben 15 tanóra vonatkozásában, a 2021/2022. tanévben 12 tanóra, a 2022/2023. tanévben 10 tanóra és 4 (két és fél óras) napközi, azaz 17,5 óra időtartamra illette meg 50%-os pótlék a felperest, mindösszesen 43.824 forint összegben. Az

elsőfokú bíróság a felperes keresetét (70.822 forint - 43.824 forint) 26.998 forint összeg tekintetében elutasította.

[13] Az elsőfokú bíróság a felperes rendkívüli lemondásának vizsgálatánál a Kjt. 25. § (2) bekezdés d) pontját, a 29. § (1) a) pontját és (2) bekezdését vette figyelembe. Az azonnali hatályú felmondás egyoldalú jognyilatkozat, annak közlését követően beállnak a törvényben előírt joghatásai, a másik fél hozzájárulása, beleegyezése nélkül szünteti meg a felek között fennálló jogviszonyt. A rendkívüli lemondás alperesi vitatása ezért nem minősült munkáltatói intézkedésnek. A Kjt. kizáró szabályának hiánya miatt alkalmazandó Mt. 287. § (2) b) pontja értelmében a munkavállaló a 78. § szerinti azonnali hatályú felmondásával kapcsolatos igény az elévülési időn belül érvényesíthető. A rendkívüli lemondás jogszerű jogkövetkezményeinek érvényesítése körében nem annak volt jelentősége, hogy az alperes a rendkívüli lemondás vitatásáról helytelen jogorvoslati tájékoztatást adott, hanem annak, hogy a felperes a megjelölt igényét, kereseti kérelmét az elévülési időn belül érvényesítette.

[14] Az elsőfokú bíróság vizsgálta azt az alperesi hivatkozást is, hogy a felperes rendkívüli lemondását a 15 napos szubjektív és az egy éves objektív határidőben gyakorolta-e. A rendkívüli lemondás indoka 2021. szeptember 1-től 2023. június 15-ig terjedő időszakban 55 alkalommal a munkavégzést megelőző 96 órán belül történő munkaidőbeosztás-módosításra tekintettel járó illetmény, pótlék meg nem fizetését jelölte meg alperesi kötelezettségszegésként. Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a tudomásszerzés azt jelenti, hogy a fél mindazoknak az ismereteknek teljeskörűen a birtokába jut, amelyek alapján a rendkívüli lemondási jog gyakorlásáról állást tud foglalni. A rendkívüli lemondás határidejét nem a kötelezettségszegés kezdő napjától, hanem annak befejeződésétől kell számítani (EBH2000.247.). A rendkívüli lemondási jog gyakorlására nyitvaálló határidő az azonos vagy hasonló jellegű kötelezettségszegések esetén az utolsó kötelezettségszegés tudomásra jutásával veszi kezdetét. Ennek számításánál a munkáltató kötelezettségszegéséről való tudomásszerzés időpontja az irányadó (BH2000.32.). A töretlen bírói gyakorlat értelmében a munkabér meg nem fizetése állapotsérelmet jelent, ezért azt mindaddig vitatni lehet, amíg a sérelmes állapot fennáll. A felperest megillető utolsó pótlék 2023. június 7-én keletkezett, ennek kifizetésre való esedékessége 2023. július 10-e volt. A pótlékfizetési kötelezettségének az alperes az esedékesség időpontjáig, majd a jogviszony fennálltaig és azt követően sem tett eleget. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes joggyakorlása nem késett el.

[15] Az alperes kifogásolta azt is, hogy a rendkívüli lemondásban megjelölt kötelezettségszegés nem volt jelentős mértékű. Az alperes azt nem vitatta, hogy illetménypótlékfizetési kötelezettségét nem teljesítette. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a kötelezettségszegés jelentős mértékének vizsgálata körében az eset összes körülményét vizsgálta. Az elmaradt pótlék összege 43.824 forint, és ennek a pótlékfizetési kötelezettségnek az alperes 2021. december 15-től 2023. június 7-éig terjedő időben, több, mint másfél éven keresztül nem tett eleget, összesen 27 alkalommal szegte meg a kötelezettségét. Az elsőfokú bíróság ezt a kötelezettségszegést jelentős mértékűnek tekintette (Kúria Mfv.VIII.10.119/2022/5.).

[16] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes jogszerűen élt a rendkívüli lemondás jogával, ezért az alperes köteles megfizetni az általa nem vitatott jogcímű és összegű szankciókat, a Kjt. 25. § (2) e) pontja, a 29. § (3) bekezdése, a 33. § (1) bekezdése,

továbbá a 37. § (1) b) pontja, a (4) bekezdés, a (6) b) pontja és a (8) bekezdés alapján a távolléti díjnak megfelelő végkielégítést. A késedelmi kamat fizetéséről az Mt. 31. § és a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:47. § (1)-(2) és (4) bekezdései alapján köteles az alperes.

[17] Az elsőfokú bíróság a perköltségviselésről a pernyertesség-pervesztesség arányában rendelkezett.

[18] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be törvényes határidőn belül fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

[19] Az alperes fellebbezése indokolásában kiemelten hivatkozott arra, hogy a felperes követelése elkésett, a per megindítására jogszabályban megállapított határidőt elmulasztotta. A Pp. 176. § (1) i) pontjára és a Pp. 240. § (1) bekezdésére hivatkozott, mely szerint a pert meg kell szüntetni. Ezen álláspontjának igazolásaként a Kjt. 2. § (3) bekezdésében írtakra, az Mt. 285. § (1) bekezdésére, és 287. § (1) a)-d) pontjaira, valamint a Kjt. 29. §-ára hivatkozott. Az alperes a felperes jognyilatkozatában foglaltakat vitatta, a megjelölt indokokat nem fogadta el, és az alperes a jognyilatkozatában tájékoztatta a felperest, hogy a rendkívüli lemondás indokait vitatja, és egyben felhívta a felperes figyelmét arra, amennyiben annak tartalmával nem ért egyet, akkor 30 napon belül az illetékes munkaügyi bírósághoz fordulhat jogorvoslat érdekében. A felperes az alperesi jognyilatkozatot 2023. július 24. napján vette át, 30 napon belül keresetet nem indított. Az alperes álláspontja szerint a felperes a keresetindítási jogvesztő határidőt elmulasztotta.

[20] Az alperes a felperes rendkívüli lemondásával kapcsolatosan a Kjt. 29. § (2) bekezdésére utalva hivatkozott arra, hogy felperes a tudomásszerzéstől számított egy éven túl nyújtotta be a rendkívüli lemondását. A felperes a jogszabályban megjelölt szubjektív és objektív határidőt is elmulasztotta.

[21] Az alperes fellebbezésében kiemelten hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint nem alkalmazható az Mt. 97. § (5) bekezdése szerinti 96 órás szabály a felperes jogviszonyában. Azt is rögzítette az alperes, hogy a pedagógusok foglalkoztatására irányadó jogszabályok a perrel érintett időszakban a Kjt., a 326/2013. (VIII.30.) Kormányrendelet és az Nkt. Ezek a speciális szabályok kedvezőbb feltételeket tartalmaznak a pedagógusok munkaideje vonatkozásában, ezért az Mt. általános szabályait alperesi álláspont szerint nem lehet a perbeli jogviszonyra vonatkoztatni. A felperes munkaidejére vonatkozó szabályok az Nkt. 62. § (5) bekezdése, valamint a Kormányrendelet 17. § (1) bekezdés 8. pontja. A jogalkotói szándékra hivatkozott a 2024. január 1. óta hatályos pedagógusok új életpályájáról szóló Puétv.-re, a 78. § (8) bekezdésében írtakra. A fentiekre tekintettel az alperes álláspontja szerint a felperes rendkívüli lemondásának hiányzik a jogalapja, nem lehet munkáltatói kötelezettségszegésről beszélni.

[22] Az alperes fellebbezésében kiemelten hivatkozott továbbá arra is, hogy nem teljes illetményről van szó, hanem csak hosszú évek alatt felhalmozódott néhányezer forintról, amely figyelembevételével az inflációs környezetet is, kifejezetten nem minősülhet jelentős

mértékű kötelezettségszegésnek. Az sem felel meg a valóságnak, hogy folyamatosan fennállt a jogsértés, mivel 2020. szeptembertől csak néhány esetben fordult elő.

[23] Az alperes összecszerűségében is vitatta a felperes kereseti igényét, a bíróság szerint 2020/2021. évben 15 tanórát érintően, 2022. évben 11 tanórát és 2023. évben 10 tanórát és 4 napközit érintően állt fenn jogsértés. Az alperes számszaki hibára hivatkozott az elsőfokú ítélet [28] bekezdés 2. sorát tekintve. Az alperes szerinti helyes számítás 2020/2021. tanévben 13 tanórára (9,75 óra 10.059 forint), 2021/2022. tanévben 11 tanóra (8,25 óra 9.464 forint) és 2022/2023. tanévben 2 tanóra + 4 x 2,5 óra napközi (11,5 óra 14.387 forint), mindösszesen 33.910 forint. Az alperes álláspontja szerint ez nem tekinthető jelentős mértékű kötelezettségszegésnek.

[24] Az alperes arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság „a felperes kereseti követelésére alapított jogszabályi rendelkezéseket érdemben meg sem vizsgálta”, bizonyítási indítványait és annak okait nem tárta fel, súlyosan megalapozatlan és törvénysértő döntést hozott. A tényállás hiányos, az abból levont ítéleti következtetés megalapozatlan és törvénysértő.

[25] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, és az alperes másodfokú perköltségviselésre való kötelezését kérte. A felperes álláspontja szerint az elsőfokú ítélet érdemben helyes, mind eljárási, mind anyagi jogi szempontból megalapozott, ezzel szemben az alperes fellebbezése alaptalan. Az alperes a fellebbezésében túlnyomórészt az elsőfokú eljárásban előadott tény- és jogállításait ismételte meg, amelyekre korábban már részletesen kifejtette felperes az érveit.

[26] A felperes keresete nem késett el, a rendkívüli lemondás kapcsán az általános elévülés időn belül fordulhatott felperes a bírósághoz, ezen nem változtat az, hogy az alperes a lemondásra adott válaszában tévesen hivatkozott a határidőre.

[27] A felperes a rendkívüli lemondás közlésekor nem mulasztott határidőt, sem a szubjektív, sem az objektív határidőt. Ebben a körben is az elsőfokú ítélet részletes indokolást ad.

[28] Jelen esetben kétséget kizáróan kijelenthető, hogy az alperes jogszabályba ütköző módon éveken keresztül nem fizette meg a felperes részére a rendkívüli munkaidőre járó bérpótlékot, ami a közalkalmazotti jogviszonyból eredő lényeges kötelezettség szándékos és jelentős mértékű megszegésének minősül, megalapozottan élt a felperes a rendkívüli lemondás jogával.

[29] Az alperes szerint a perben nem alkalmazható a 96 órás szabály, és ezt hosszasan indokolja, az alperes érvelése azonban téves, felperes e körben is az elsőfokú bíróság részletesen kifejtett jogi álláspontjára utalt.

[30] Abban a kérdésben is helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában, hogy az alperesi kötelezettségszegés egyben jelentős mértékűnek is

tekintendő, hiszen hosszú időn keresztül, többször ismétlődően nem tett eleget az egyik legalapvetőbb munkáltatói kötelezettségének, a pótlék megfizetésének.

[31] Az összecszerűség kérdésében is helyes az elsőfokú bíróság ítélete. Az alperes korábban nem jelölte meg azokat a napokat és tanórákat, melyeket fellebbezése szerint nem lehet figyelembe venni, mert az előre közölt helyettesítési rendben szerepeltek. Az alperes a bérpótlék számításait nem indokolta és nem vezette le. A fellebbezésben megjelölt napokat, tanítási órákat új tényállításnak és ebből következően ellenkérelem-változásnak minősül, amire az eljárás jelen szakában a Pp. 373. § (1) bekezdés alapján nincs alperesnek lehetősége.

[32] A fellebbezés nem megalapozott.

[33] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdésének alkalmazásával a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el. Megállapította, hogy a Pp. 379. § és 380. §-ban írt feltételek nem állnak fenn, az alperes fellebbezését annak korlátai között, a Pp. 370. §, 372. § és 369. § (1) és (3) bekezdés szem előtt tartásával vizsgálta felül.

[34] A másodfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes a kereseti kérelmét a jogszabályban írt határidőn belül terjesztette-e elő, és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Kjt. 2. § (3) bekezdése alapján az Mt. 287. § (2) b) pontját helyesen alkalmazta, mivel ennek értelmében a közalkalmazott (munkavállaló) perbeli igényét az elévülési időn belül érvényesíthette. Az Mt. 287. § (2) b) pontjában rögzített igényérvényesítési határidőt az alperes nem korlátozhatja, nem rövidítheti le. A közalkalmazotti jogviszonyt a felperes 2023. július 13-án kelt egyoldalú jognyilatkozata, a rendkívüli lemondása szüntette meg és nem az alperes 2023. július 19-én kelt válasza, melyben téves tájékoztatást adott a jogorvoslati határidőről. Az alperes téves jogorvoslatra vonatkozó tájékoztatása a jogszabályban meghatározott igényérvényesítési határidőt nem írhatja felül, erre figyelemmel a felperes kereseti kérelmét határidőben nyújtotta be, és nincs helye az alperes fellebbezésében hivatkozottak szerint a Pp. 176. § (1) i) pontjára utalással a Pp. 240. § (1) bekezdés alapján az eljárás hivatalból megszüntetésének.

[35] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben bírálta felül és az alperes fellebbezésére figyelemmel azt vizsgálta, hogy az Nkt. 62. § (5) bekezdésében, a 326/2013. (VIII.30.) Korm. rendelet 17. § (1) bekezdésében írtakat, az Mt. 97. § (5) bekezdésében, a 107. § a) pontjában írtakat, valamint, a 143. § rendelkezéseit helyesen értelmezte és alkalmazta-e az elsőfokú bíróság a felperes részére elrendelt, általa teljesített - pertárgyát képező - helyettesítések teljesítésekor.

[36] A másodfokú bíróság utal arra, hogy az elsőfokú bíróság határozatának indokolásában helyesen hivatkozott arra, hogy a Kjt. 2. § (3) bekezdése értelmében a közalkalmazotti jogviszonyra az Mt. szabályait e törvényben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni, ezért az Mt. 97. § (5) bekezdése, a 107. § a) pontja, valamint a 143. § alkalmazandó. Az Mt. ezen szabályait a már hivatkozott Kjt., a köznevelési, közoktatási speciális jogszabály az Nkt., illetőleg a 326/2013. (VIII.30.) Korm. rendelet sem rendeli mellőzni a pedagógus munkakör vonatkozásában.

[37] Az elsőfokú bíróság a fentiekben hivatkozott jogszabályokat a tartalmuk helyes értelmezésével alkalmazta, és a másodfokú bíróság kiemeli, hogy a pedagógus munkakörbe tartozó feladatok ellátása, amelyek kötött munkaidőbe tartoznak, a tantárgyfelosztás és órarend szerint történnek. Az iskola igazgatója, az intézményvezető, az eseti helyettesítést az Nkt. 62. § (5) bekezdésében foglaltakra figyelemmel jogszerűen elrendelheti a 326/2013. (VIII.30.) Korm. rendelet 17. §-a értelmében, és a pedagógus köteles azt teljesíteni. Az intézmény vezetőjének a helyettesítés elrendelésekor az Mt. 97. § (5) bekezdésében foglalt időbeli korlátra tekintettel, az Mt. 107. § a) pontja alapján ezt a munkavégzést a feladat elrendelésének rendkívüliségére figyelemmel olyan munkavégzésnek kell tekinteni, amelyre alapítottnak a pedagógus felperes az Mt. 143. §-a szerinti rendkívüli munkavégzés bérpótlékára jogosulttá válik.

[38] Ezzel kapcsolatban ismételtén utal arra a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság az Mt. 97. § (5) bekezdésében és 107. § a) pontjában írtakat helyesen alkalmazta, ezen jogszabályi rendelkezések mellőzését sem az alperes által hivatkozott Nkt. 62. § (5) bekezdés, sem a 326/2013. (VIII.30.) Korm. rendelet 17. § (1) bekezdése nem teszi lehetővé.

[39] Az elsőfokú bíróság az ítéletének [28] bekezdésében számításait részletesen, tanévekre bontottan ellenőrizhetően levezette, az alperes számítási hibára vonatkozó fellebbezési hivatkozása nem ellenőrizhető, az elsőfokú eljárásban a bíróság felhívására előterjesztett 21. számú ellenkérelmével is ellentétes, az tételes számszaki vitatást nem tartalmazott. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletével a felperest megillető pótlékok összegszerű meghatározását illetően is egyetértett.

[40] A felperes a Kjt. 25. § (2) d) pontja alapján és a 29. § (1) a) pontja szerint a közalkalmazotti jogviszonyát rendkívüli lemondással megszüntethette, a jogszabályban rögzített feltételeket, az alperes jelentős mértékű, szándékos és súlyos kötelezettségszegését bizonyította. Az alperes hosszú időn keresztül, két tanév vonatkozásában ismétlődően, 41 alkalommal szándékosan nem teljesítette az általa elrendelt és a felperes által teljesített helyettesítések után a pótlék megfizetését. Ezeket a bizonyított tényeket az elsőfokú bíróság helyesen értékelte, az ettől eltérő minősítésre nem látott lehetőséget a másodfokú bíróság.

[41] A másodfokú bíróság a fentiekben részletesen kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése, és 386. § (4) bekezdésére utalva helyes indokaira tekintettel hagyta helyben.

[42] Az alperes fellebbezése eredményre nem vezetett, a másodfokú eljárásban felmerült perköltséget köteles viselni. A felperes perköltség igényt terjesztett elő, a felperesi jogi képviselő ügyvédi munkadíját a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján határozta meg a másodfokú bíróság, melynek viselésére az alperes köteles.

[43] Az alperes az 1990. évi XCIII. tv. 5. § c) pontja értelmében teljes személyes illetékmentességben részesül, a felmerült fellebbezési illeték az állam terhéen marad.

[44] A Pp. 365. § (2) bekezdése szerint az ítélettel szemben fellebbezésnek helye nincs.

Győri Ítéltábla
V.Mf.30.036/2024/5

10

Győr, 2024. szeptember 17.

Dr.Bartus Erika s.k.
k.
a tanács elnöke

Dr.Mózsa Gábor s.k.
előadó bíró

Dr.Sarmon Hedvig s.
bíró